

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ

HOTĂRÂREA nr. 186
din data de 03.02.2021

Dosar nr.: 219/2020
Petiția nr.: 30088/23.03.202
Petenți:

Reclamat: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Galați - Biroul Vamal de Frontieră Tulcea

Obiect: petenții reclamă neacordarea suplimentului postului și a suplimentului corespunzător treptei de salarizare în raport cu colegii lor din cadrul aceleași instituții.

I. Numele, domiciliul sau reședința părților
Numele, domiciliul, reședința sau sediul petentei

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.
- 15.
- 16.
- 17.
- 18.

Numele, domiciliul, reședința sau sediul părților reclamate

19. Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Galați - Biroul Vamal de Frontieră Tulcea, cu sediul în Tulcea, Str. Ing. Dumitru Ivanov nr. 2, Jud. Tulcea

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

20. Petenții, prin reprezentant convențional, reclamă neacordarea suplimentului postului și a suplimentului corespunzător treptei de salarizare, considerând că sunt nedreptățiți la plata sumelor reprezentând suplimentul postului în procent de 25% din salariul de bază și suplimentul corespunzător treptei de salarizare în procent de 25% din

salariul de bază, începând cu data de 01.01.2004, calculate cu indicele de inflație de la data nașterii dreptului și până la pronunțarea hotărârii definitive.

21. Prin Hotărârea nr. 156 din data de 24.02.2016, CNCD s-a pronunțat cu privire la sesizările petenților, admitând excepția necompetenței materiale în raport cu obiectul petiției, astfel cum a fost formulat.

22. Prin Sentința civilă nr. 3537 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal, pronunțată în ședința publică din data de 15.11.2016 (Dosar nr. 3920/2/2016), definitivă prin Decizia ÎCCJ nr. 1584/12.03.2020, s-a admis în parte acțiunea formulată de către reclamanți (i.e. petenții în prezenta cauză), cu următoarea soluție:

“Anulează Hotărârea CNCD nr. 156/24.02.2016.

Obligă CNCD la soluționarea pe fond a sesizării având ca obiect constatarea faptei de discriminare și înlăturarea consecințelor faptei discriminatorii.

Respinge cererea de constatare a existenței stării de discriminare ca fiind inadmisibilă.”

Așadar, Curtea de Apel București constată că CNCD a pronunțat o Hotărâre nelegală, ce se impune a fi anulată.

III. Citarea părților

23. În temeiul art. 20, alin. 4 din OG nr.137/2000R privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

24. Prin adresele nr. 4632/30.07.2020 au fost citați petenții, iar prin adresa nr. 4632/30.07.2020 a fost citată partea reclamată, părțile fiind înștiințate de faptul că, având în vedere situația evoluției epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-Cov2, acestea au posibilitatea de a trimite în scris puncte de vedere/ note scrise/ completări la petiție, precum și orice alte acte sau dovezi/ probe, soluționarea speței urmând a se face în lipsă, cu acordul părților din dosar, acestea având un termen de comunicare a modalității asupra căreia decid în legătură cu audierea părților conform procedurii comunicate în adresă (filele 10-28 la dosar).

25. Petenții, prin reprezentant convențional, au depus un punct de vedere înregistrat cu nr. 5445/07.09.2020 (filele 29-32 la dosar).

26. Prin adresa nr. 5660/ 17.09.2020 au fost comunicate părții reclamate înscrisurile transmise la dosar, respectiv punctul de vedere depus de petenți (fila 33 la dosar).

27. Partea reclamată a depus la dosar concluzii scrise, document înregistrat cu nr. 7411/18.11.2020 (filele 34-37 la dosar).

28. Prin adresa nr. 7718/ 03.12.2020 au fost comunicate petenților înscrisurile transmise la dosar, respectiv concluziile scrise depuse de partea reclamată (fila 38 la dosar).

29. Petenții, prin reprezentant convențional, au depus concluzii scrise, documente înregistrat cu nr. 59/05.01.2021 (filele 39-42 la dosar).

30. Procedură legal îndeplinită.

IV. Susținerile părților

Susținerile petenților prin reprezentant convențional, avocat Forgo Nicoleta

31. Prin adresa înregistrată cu nr. 5445 din data de 07.09.2020, petenții sesizează Consiliul cu privire la faptul că sunt nedreptățiți la plata sumelor reprezentând suplimentul postului în procent de 25% din salariul de bază și suplimentul corespunzător treptei de

salarizare în procent de 25% din salariul de bază, începând cu data de 01.01.2004, calculate cu indicele de inflație de la data nașterii dreptului și până la pronunțarea hotărârii definitive.

32. În fapt, petenții arată următoarele:

32.1 Aceștia sunt salariați ai Biroului Vamal de Frontieră Tulcea iar conform art 31 alin (1) din Legea nr. 188/1999, în calitate de funcționari publici, pentru activitatea desfășurată au dreptul la un salariu compus din:

- a) salariul de baza ;
- b) sporul pentru vechime în muncă;
- c) suplimentul postului ;
- d) suplimentul corespunzător treptei de salarizare.

32.2 Prin acordarea drepturilor de natură salarială numai unor funcționari publici în cadrul aceleiași instituții publice, având aceleași atribuții de serviciu se poate observa că se instituie o discriminare între acești funcționari, iar o atare situație are ca rezultat o inechitate juridică, creând în acest fel, discriminații nejustificate. Aceasta situație de fapt, reprezintă o atingere adusa dreptului la muncă reglementat potrivit prevederilor art 16 privind egalitatea în drepturi, articol prevăzut în Constituția României.

32.3 Petenții arată că potrivit prevederilor legale menționate, cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice fără privilegii și fără discriminații, potrivit principiului egalității, la situații egale trebuind să corespundă un tratament juridic egal, în acest sens fiind și practica jurisdicțională a Curții Constituționale, în concordanță cu practica CEDO.

32.4 În baza OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, având la baza drepturile recunoscute cetățenilor prin Constituția României care garantează excluderea privilegiilor și discriminării în cazul muncii egale, salariații având dreptul la un salariu egal, la o remunerație echitabilă și satisfăcătoare, sunt îndreptățiți la plata sumelor reprezentând suplimentul postului în procent de 25% din salariul de bază și suplimentul corespunzător treptei de salarizare în procent de 25% din salariul de bază, începând cu 01.01.2004, calculat cu indicele de inflație de la data nașterii dreptului și până la pronunțarea unei hotărâri definitive, aceste drepturi fiind prevăzute de art.3 1, alin 1, lit c) și d) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, petenții fiind discriminați într-un drept al lor, în raport de ceilalți colegi care sunt incluși în DGRFP Galați și care beneficiază de o serie de drepturi salariale care petenților nu le-au fost acordate.

32.5 Referitor la petiția anterioară, petenții declară că o mențin așa cum a fost formulată, solicitând emiterea unui punct de vedere cu privire la existența stării de discriminare, care face obiectul petiției. Astfel, petenții apreciază că este suficientă emiterea unui punct de vedere cu privire la interpretarea textului de lege, raportat la situația de discriminare invocată de subsemnații, respectiv discriminarea în domeniul exercitării profesiei.

32.6 Petenții arată că, în speța de față se află în fața unei discriminații în domeniul exercitării profesiei, discriminare care este statuată la art 1 din Convenția OIM nr 111/1958, în sensul că acesta definește orice diferențiere, excludere și preferință având drept efect suprimarea egalității de tratament în materie de exercitare a profesiei.

Conform Legii nr. 188/1999, petenții apreciază că sunt îndreptățiți, ca funcționari publici ai Biroului Vamal de Frontieră Tulcea, să beneficieze de drepturile salariale de care au beneficiat colegii lor, angajați ai DGRFP GALAȚI, care la sfârșitul anului 2014, respectiv în luna decembrie a anului 2014, au primit echivalentul sumelor reprezentând *suplimentul postului în procent de 25% din salariul de baza și suplimentul corespunzător treptei de salarizare în procent de 25% din salariul de bază.*

Raportat la ceilalți angajați ai DGRFP Galați la sfârșitul lunii decembrie 2014, petenții consideră că au fost discriminați într-un drept ce li se cuvine astfel încât, în prezenta speță nu poate fi invocată prescripția dreptului material la acțiune întrucât

termenul general de prescripție de 3 ani curge de la data la care petenții din prezenta cauză au luat cunoștință de aceasta stare de discriminare.

33. Totodată, cu privire la legislația aplicabilă, petenții arată următoarele:

33.1 Dispozițiile art. 6 din Codul Muncii stipulează ca tuturor salariaților care prestează o muncă egală le sunt recunoscute drepturi la plată egală pentru muncă egală, principiu instituit și de art.23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, iar OG nr. 137/2000 aprobată prin Legea nr. 48/2002, modificată prin Legea nr. 27/2004, prevăd în art. 1, alin 2 principiul egalității între cetățeni, caz în care excluderea privilegiilor și discriminării sunt garantate în special în exercitarea unor drepturi, inclusiv dreptul la un salariu egal pentru muncă egală.

33.2 De asemenea, petenții apreciază că sunt prejudiciați într-un drept al lor, așa cum statuează și dispozițiile art 1 din Primul Protocol adițional la Convenția Europeană Pentru Apararea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale care arată ca orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauza de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional. Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.

33.3 Pornind de la principiul constituțional al egalității de drepturi, care se traduce prin reglementarea și aplicarea unui tratament juridic similar unor subiecte de drept aflate în situații juridice similare, se poate constata existența cauzelor de discriminare determinate de existența unei practici neunitare privind acordarea unor drepturi de natură salarială. Realitățile vieții juridice sociale actuale relevă discriminări între aceleași categorii de funcționari publici care exercită atribuții de serviciu similare, creând un sentiment de neîncredere în valorile social-morale și juridice. Astfel, așa cum s-a statuat în considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 818/2008, art 2, alin 3 din OUG nr. 148/2005 caracterizează ca discriminatorii, între altele, prevederile ce dezavantajează anumite persoane, față de alte persoane, fără să facă vreo distincție cu privire la natura juridică a acestor prevederi, ceea ce poate fi înțeles ca se referă și la acte normative cu putere de lege, cum sunt cele adoptate de Parlament și ordonanțele de Guvern, emise în virtutea delegărilor legislative prevăzute de art. 1150 din Constituție.

34. În opinia petenților, se observă faptul că în cadrul aceleași instituții există funcționari publici care au primit integral sau eșalonat aceste drepturi salariale, în cauza de față fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art 27, alin 1 din OUG nr. 137/2000 care arată ca "persoana care se consideră discriminată poate formula acțiune în instanță pentru restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare". Mai mult prin această situație sunt încălcate prevederile art. 27, pct. 2 din Legea nr. 188/1999 care prevede că „(2) Este interzisă orice discriminare între funcționarii publici...”

35. În concluzie, petenții consideră, față de aspectele menționate anterior, ca în speța de față nu există nicio justificare obiectivă și rezonabilă care să reclame o deosebire de tratament între funcționarii publici angajați ai aceleași entități, respectiv DGRFP GALAȚI și solicită a se da curs solicitării lor prin care să se constate faptul că sunt îndreptățiți la plata sumelor reprezentând suplimentul postului în procent de 25% din salariul de bază și suplimentul corespunzător treptei de salarizare în procent de 25% din salariul de bază, începând cu data de 01.01.2004 întrucât, raportat la colegii lor din cadrul aceleași instituții, respectiv DGRFP GALAȚI, au fost discriminați potrivit art. 21 alin. 1 din OG nr.137/2000.

36. Prin adresa înregistrată cu nr. 59/05.01.2021, petenții, prin reprezentant convențional, au depus concluzii scrise în care reiterează cele menționate în petiția anterioară, concluzionând că, potrivit art. 21, alin 1 din OG nr. 137/2000 se consideră

discriminați în raport cu colegii lor din cadrul aceleiași instituții, fiind îndreptățiți la plata sumelor reprezentând suplimentul postului în procent de 25% din salariul de bază și suplimentul corespunzător treptei de salarizare în procent de 25% din salariul de bază, începând cu data de 01.01.2004, calculate cu indicele de inflație de la data nașterii dreptului și până la pronunțarea hotărârii definitive.

Sușinerile părții reclamate

ANAF- Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Galați – prin reprezentant legal

37. Prin adresa înregistrată cu nr. 7411/18.11.2020 partea reclamată a depus concluzii scrise prin care, asupra sesizării petenților, arată următoarele (filele 34-37 la dosar):

37.1 Petenții susțin faptul că ar fi supuși unei discriminări motivat de faptul că alți funcționari din cadrul instituției au beneficiat de sume reprezentând *suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare*.

37.2 Partea reclamată precizează că, în prealabil, direcțiile generale ale finanțelor publice județene care ulterior au fuzionat prin absorbție cu instituția actuală, conform OUG nr. 74/2013, au fost în perioada 2008 - 2009 chemate în judecată de funcționarii publici - salariați proprii, care au solicitat obligarea la plata sumelor reprezentând suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare. Temeiul de drept al cererilor l-a reprezentat art. 31, alin. (1), lit. c) și d) din Legea nr. 188/1999, texte de lege potrivit cărora suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare reprezintă drepturi bănești ale funcționarilor publici.

37.3 Se mai arată că, față de faptul că legislația nu prevedea cuantumul acestor drepturi bănești, instituțiile publice angajatoare nu au acceptat să plătească aceste sume, în aceste condiții funcționarii chemând în judecată instituțiile angajatoare iar practica judecătorească născută în urma acestor procese a fost divizată, în sensul că unele instanțe au admis cererile și au dispus obligarea instituțiilor angajatoare la plata sumelor în discuție iar alte instanțe au respins cererile.

Practica judiciară a fost unificată de Înalta Curte de Casație și Justiție, care prin Decizia nr. 20/2009 a admis recursul în interesul legii și a dispus că în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 31, alin. (1), lit. c) și d) din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată, stabilesc că în lipsa unei cuantificări legale nu se pot acorda pe cale judecătorească drepturile salariale constând în suplimentul postului și suplimentul corespunzător treptei de salarizare. Întrucât potrivit art. 517, alin. (2) din Codul de procedură civilă decizia prin care se soluționează recursul în interesul legii se pronunță numai în interesul legii și nu are efecte asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese, titlurile executorii deja constituite anterior activării mecanismului de unificare a practicii judiciare nu au fost afectate iar instituțiile angajatoare au avut obligația de a se conforma și de a plăti sumele menționate în dispozitivele acestora.

38. În continuare, partea reclamată consideră că petiția funcționarilor semnatari nu este întemeiată pentru următoarele motive:

38.1 Salariații invocă faptul că ar fi supuși unei discriminări ca urmare a faptului că alți funcționari publici care activează în cadrul aceleiași instituții beneficiază de sume cu titlu de suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare care lor nu le-au fost acordate.

38.2 Potrivit art. 2, alin. (1) din OG nr. 137/2000, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și

orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

38.3 Instituția a stabilit salariile în mod neutru, aplicând dispozițiile legale referitoare la salarizarea personalului bugetar și niciun act administrativ de stabilire a salariilor nu s-a făcut pe criteriile menționate mai sus. Faptul că instituția a fost obligată să plătească unor persoane fizice sume stabilite prin hotărâri judecătorești nu justifică punctul de vedere contrar întrucât hotărârile judecătorești trebuie aduse la îndeplinire.

39. Totodată, partea reclamată arată că presupusa discriminare reclamată de petenți se subsumează ipotezei avute în vedere de Completul pentru Dezlegarea unor Chestiuni de Drept din cadrul *Înaltei Curți de Casație și Justiție care a pronunțat hotărârea prealabilă nr. 2/2015, prin care a stabilit că atâta timp cât tratamentul mai favorabil al unor angajați este rezultatul punerii în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat acestora anumite drepturi salariale, în raport cu alți salariați cărora nu li s-au acordat aceste drepturi ori cărora le-au fost respinse astfel de cereri prin hotărâri judecătorești pronunțate de instanțe diferite, nu există discriminare în sensul art. 2, raportat la art. 1, alin. (2), lit. e), pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată.*

IV. Motivele de fapt și de drept

40. **În fapt**, Colegiul director al CNCD reține că petiția, așa cum a fost formulată, relevă o situație în care partea reclamată manifestă o atitudine discriminatorie la adresa petenților, aceștia considerându-se discriminați în domeniul exercitării profesiei în raport cu colegii lor din cadrul aceleiași instituții. Prin petiția formulată și trimisă spre soluționare Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării acesta este sesizat cu privire la săvârșirea unei potențiale fapte de discriminare prin limitarea dreptului petenților în ceea ce privește nivelul de salarizare, aceștia fiind îndreptățiți la plata sumelor reprezentând suplimentul postului în procent de 25% din salariul de bază și suplimentul corespunzător treptei de salarizare în procent de 25% din salariul de bază, începând cu data de 01.01.2004.

41. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor OG nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul director este chemat să se pronunțe în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art. 2 al OG nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de OG nr. 137/2000, republicată.

42. Conform art. 2, alin.(1) din OG nr. 137/2000R, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, constituie *discriminare "orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV sau apartenență la o categorie defavorizată, care are ca scop sau efect restrângerea ori înlăturarea*

recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

43. Analizând faptele reținute în petiție, Colegiul Director se raportează la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) în domeniu, care, legat de prevederile privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”. CEDO a apreciat, prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex: Fredin împotriva Suediei, 18 februarie 1991; Hoffman împotriva Austriei, 23 iunie 1993, Spadea și Scalabrino împotriva Italiei, 28 septembrie 1995, Stubbings și alții împotriva Regatului Unit, 22 octombrie 1996).

44. În hotărârea dată în cazul Thlimmenos împotriva Greciei din 6 aprilie 2000, CEDO a concluzionat că „dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile”. În concluzie, există o diferențiere dacă persoanele aflate în situații similare sunt tratate în mod diferențiat, sau dacă persoane aflate în situații diferite sunt tratate în mod identic.

45. Colegiul director este chemat să analizeze dacă în cazul semnalat de către petenți se întrunesc condițiile pentru existența unei fapte de discriminare și anume, dacă aceștia au fost supuși unei discriminări ca urmare a faptului că alți funcționari publici care activează în cadrul aceleași instituții beneficiază de sume cu titlu de suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare care lor nu le-au fost acordate.

46. Pentru ca o faptă să fie calificată ca fiind faptă de discriminare trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) existența unui **tratament diferențiat** aplicat în situații analoage sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile;

b) existența unui **criteriu** de discriminare conform. art. 2 alin. 1 din OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată cu modificările și completările ulterioare;

c) tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege;

d) tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare.

Astfel se poate considera discriminare:

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept
- dreptul să fie justificat.

47. Reținând, în coroborare cu aceste aspecte, definiția discriminării, astfel cum este reglementată de articolul 2 alin.1 din OG nr.137/2000, R1 cu modificările și completările ulterioare, Colegiul director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale art. 2 din OG nr. 137/2000. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin. 1 *deosebirea, excluderea, restricția sau preferința* trebuie să aibă

la bază unul dintre *criteriile* prevăzute de către art. 2, alin. 1 și trebuie să se refere la persoane aflate în **situații comparabile** dar care sunt tratate în **mod diferit** datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată anterior, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

48. Curtea Europeană de Justiție a arătat că, în cazurile de discriminare, în situația în care persoana care se consideră discriminată ar stabili o situație de fapt care să permită prezumția existenței unei discriminări directe sau indirecte pe baza unui criteriu interzis, punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament ar impune atunci ca sarcina probei să revină persoanei acuzată de discriminare, care ar trebui să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat. În acest context, reclamatul (pârâțul) ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat persoanei care se consideră discriminată este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe baza unui criteriu interzis. (A se vedea în același sens și jurisprudența Curții Europene de Justiție, cauza Bilka Kaufhaus, parag.31; cauza C-33/89 Kowalska [1990] ECR I-2591, parag. 16; cauza C-184/89 Nimz [1991] ECR I-297 parag. 15; cauza C-109/88 Danfoss [1989] ECR 3199, parag. 16; cauza C-127/92, Enderby [1993] ECR 673 parag. 16.)

49. Colegiul director, din analiza înscrisurilor aflate la dosarul cauzei constată următoarele:

- conform OUG nr. 74/2013, direcțiile generale ale finanțelor publice județene au fuzionat prin absorbție cu Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Galați;

- în perioada 2008-2009 (anterior fuzionării prin absorbție), direcțiile generale ale finanțelor publice județene au fost chemate în judecată de salariații proprii care au solicitat obligarea la plata sumelor reprezentând suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare, temeiul de drept al cererilor constituindu-l art. 31, alin. (1), lit. c) și d) din Legea nr. 188/1999, întrucât legislația nu prevedea cuantumul acestor drepturi bănești și instituțiile publice angajatoare nu au acceptat să plătească aceste sume,;

- practica judecătorească născută în urma acestor procese a fost divizată, în sensul că unele instanțe au admis cererile și au dispus obligarea instituțiilor angajatoare la plata sumelor în discuție iar alte instanțe au respins cererile. Prin Decizia nr. 20/2009, *Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii și a dispus că* în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 31, alin. (1), lit. c) și d) din Legea nr. 188/1999 privind statutul funcționarilor publici, republicată, se stabilește că în lipsa unei cuantificări legale nu se pot acorda pe cale judecătorească drepturile salariale constând în suplimentul postului și suplimentul corespunzător treptei de salarizare, unificând astfel practica judecătorească;

- titlurile executorii constituite anterior unificării practicii judiciare prin Decizia ICCJ nr. 20/2009 nu au fost afectate iar instituțiile angajatoare au avut obligația de a se conforma și de a plăti sumele menționate în dispozitivele hotărârilor judecătorești, fiind funcționari din cadrul instituției care au beneficiat de sume reprezentând suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare.

50. Colegiul director consideră că partea reclamată nu a luat măsuri cu caracter particular, care să-i vizeze exclusiv pe petenți, ci a stabilit salariile cu respectarea dispozițiilor legale, instituția fiind obligată să aducă la îndeplinire hotărârile judecătorești și să plătească unor angajați sumele stabilite prin aceste hotărâri.

51. În speță, Colegiul director ia act de susținerile petenților conform cărora aceștia se consideră discriminați în domeniul exercitării profesiei în ceea ce privește dreptul de a

beneficia de sume reprezentând suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare, în raport de ceilalți colegi care sunt incluși în cadrul aceleiași instituții, având aceleași atribuții și care beneficiază de o serie de drepturi salariale care petenților nu le-au fost acordate, urmând a reține că situația **nu este comparabilă față de persoanele care s-au aflat** în astfel de ipostaze.

52. În acest sens se menționează și ipoteza avută în vedere de Completul pentru Dezlegarea unor Chestiuni de Drept din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție care, prin hotărârea nr. 2/2015, a stabilit că *atâta timp cât tratamentul mai favorabil al unor angajați este rezultatul punerii în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat acestora anumite drepturi salariale, în raport cu alți salariați cărora nu li s-au acordat aceste drepturi ori cărora le-au fost respinse astfel de cereri prin hotărâri judecătorești pronunțate de instanțe diferite, nu există discriminare în sensul art. 2, raportat la art. 1, alin. (2), lit. e), pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, republicată.*

53. Prin coroborarea elementelor probatorii ale dosarului în cauză, împreună cu analiza faptelor expuse de petenți, Colegiul director consideră că, plângerea astfel cum este prezentată, nu este de natură a evidenția niciun element de fapt, care să permită, sub aspectul scopului sau efectului creat, reținerea unui comportament factual de restricție, preferință, excludere sau deosebire aplicat petenților pe baza unui criteriu menționat și care a avut drept consecință juridică afectarea unui drept prevăzut de norma juridică.

54. În speța ce face obiectul dosarului nu au fost identificate diferențe de tratament create prin distincții între situații analoage și comparabile și nu se poate reține o situație comparabilă între cele două categorii de angajați, respectiv angajații care nu au beneficiat de suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare și angajații care au beneficiat de acordarea acestor sume conform hotărârilor judecătorești, salariile angajaților fiind stabilite de către instituție cu aplicarea dispozițiilor legale categoriile fiind diferite. Faptele prezentate nu îndeplinesc condițiile necesare pentru a fi calificate ca fiind fapte de discriminare

55. Din analiza obiectului petiției raportat la îndeplinirea elementelor constitutive ale faptei de discriminare, Colegiul director reține că, în speță, acestea nu se întrunesc, nefiind vorba de situații comparabile. Prin urmare, Colegiul director decide faptul că, în cazul semnalat de către petenți, nu se poate reține săvârșirea vreunei fapte de discriminare, potrivit OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20, alin. (2) din OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu unanimitate de voturi ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Nu sunt fapte de discriminare potrivit prevederilor OG nr.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată (nu sunt situații comparabile).
2. O copie a hotărârii se va transmite părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii:

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ în termen de 15 zile de la data primirii, potrivit OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și a Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Membrii Colegiului Director prezenți la ședința de deliberări desfășurată în data de 03.02.2021 au fost: ASZTALOS CSABA FERENC – membru, DIACONU ADRIAN NICOLAE – membru, GRAMA HORIA– membru, MOȚA MARIA– membru, LAZĂR MARIA – membru, HALLER ISTVAN – membru, – membru, OLTEANU CĂTĂLINA – membru, JURA CRISTIAN – membru, POPA CLAUDIA SORINA - membru

Prezenta hotărâre va fi comunicată în baza Ordinului Președintelui CNCD nr. 138 din data de 24.03.2020.

**AZTALOS CSABA FERENC
Membru Colegiul Director,
Președinte CNCD**

Redactat/Motivat: AND/FL

Data: 31.03.2021

Notă: Hotărârile emise de Colegiul director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și a Legii 554/2004, a contenciosului administrativ, constituie de drept titlu executoriu.